

(GS-321)

MEMORANDUM

From: Mr. E.O. Baron van Boetzelaer No. 77

19 November 1965

Subject: Border arrangement Surinam/British Guyana

Following the announced arrival of a Surinam delegation which would like to discuss the above-mentioned border arrangement, it has already been discussed with DGPZ, JURA and DWH how this delegation can be received.

As you know, there is an extremely exaggerated and unrealistic idea on the part of Surinam about the "rights" which the Netherlands (Surinam) can claim in certain border areas. Furthermore, it is not yet clear exactly what the Surinam delegation wants to talk about.

In this context there was a plan for a discussion to take place which I would chair, with the Surinam delegation, which would be attended for our part by DGPZ and/or POAD, JURA and DWH, as well as a representative of the Cabinet of the Deputy Prime Minister, Mr. Biesheuvel, in order to obtain a clear insight into the wishes of Surinam, and on the other hand, to try to convince Surinam of the weakness, not to say the impossibility of achieving (part of) their claims.

As Dr. Einaar contacted you directly after the arrival of the delegation to make an appointment and you said you were prepared to receive the gentleman next Monday, when the head of DWH will also be present at your request, I would like to ask you to consider to use this first meeting as an introduction to a further discussion as indicated above, in the presence of the people who are most expert in this field. Thus on Monday the Surinam delegation could be given the opportunity to formulate their wishes to you and you could invite them to make an appointment with me for the real discussion.

For your information I am adding the memorandum from DWH/CA of the 15th of this month, containing a summary of the current state of affairs.

MEMORANDUM

Van: Mr. E. O. Baron van Boetzelaer no. 77. datum: 19 november 1965.

Aan: M

cc. DGPZ
DWH
POAD
JURA

Onderwerp: Grensregeling Suriname-Brits Guyana.

Naar aanleiding van de aangekondigde komst van een Surinaamse delegatie die overleg zou willen plegen over bovenbedoelde grensregeling, werd met DGPZ, JURA en DWH reeds besproken op welke wijze deze delegatie zou kunnen worden opgevangen.

Zoals U bekend bestaat aan Surinaamse zijde een zeer overdreven en overtrokken voorstelling van de "rechten" welke Nederland (Suriname) op bepaalde grensgebieden zou kunnen doen gelden. Voorts is nog niet duidelijk waarover de Surinamers precies willen spreken.

In verband hiermede was het plan gerezen dat onder mijn leiding een bespreking zou plaatsvinden met de Surinaamse delegatie, waaraan onzerzijds DGPZ en/of POAD, JURA en DWH, alsmede een vertegenwoordiger van het Kabinet van de Vice MP, Mr. Biesheuvel, zouden deelnemen om eensdeels klaarheid te krijgen in de Surinaamse wensen en andersdeels te trachten de Suriname te overtuigen van de zwakheid, om niet te zeggen onhaalbaarheid, van (een deel van) hun claim(s).

Nu Dr. Einaar zich na aankomst van de delegatie rechtstreeks met u in verbinding heeft gesteld voor het maken van een afspraak en U zich bereid heeft verklaard, a.s. maandag de heren te ontvangen, waarbij Chef DWH op Uw verzoek mede aanwezig zal zijn, moge ik U in overweging geven deze eerste ontmoeting te doen dienen als inleiding tot een nadere bespreking als bovenbedoeld in aanwezigheid van de terzake meest deskundigen. Aldus zouden de Surinamers maandag in de gelegenheid kunnen worden gesteld hun wensen tegenover U te formuleren en zou U hen kunnen uitnodigen met mij een afspraak te maken voor het eigenlijke overleg.

Te Uwer informatie voeg ik hierbij het memo van DWH/CA van 15 dezer houdende een overzicht van de huidige stand van zaken.

J-19
11

GS-321

(SDOCS144/145/146/147)

MEMORANDUM

Date: 31 March 1966

Subject: Surinam – British Guyana Boundary

Please find below a report of the discussion of Monday 28 March 1966, which M. had with Surinam officials regarding the boundary between Surinam and British Guyana. In addition to M., this discussion was attended by: the Prime Minister of Surinam, Pengel, the Minister Plenipotentiary for Surinam here, Dr. Einaar, and the members of the Surinam Border Commission, Sof, Panday, Soemita, Findlay, and Ooft. In addition, the Secretary-General of BZ, Baron van Boetzelaer and the Chief of DWH, May.

M. opened the meeting at about 11.10 a.m., with a word of welcome, followed by an explanation of the state of affairs in recent years, in which he reminded the meeting that he had always adopted the view that the Surinam claim had always continued to exist. In addition, M. described chronologically what had happened since the discussions in November 1965 with a number of members of the Surinam Border Commission, adequately countering the reproach expressed by some of the members of the Border Commission present then, according to a press statement, that this question had foundered because of a lack of activity on their part.

This was a reason for Mr. Findlay to note that the reports in the press were not entirely correct, and that the intention was merely to state that because of the many and diverse activities of the Minister – after all, there is only one Minister of Foreign Affairs – this matter had probably been slightly overlooked. Later, Dr. Panday noted that the reports in the press were incorrect, and that he was extremely grateful to the Minister for his explanations.

Mr. Pengel said that he had received a letter from President Burnham of British Guyana, in which he proposed discussing the question of the boundary with him outside the Netherlands and England, either in Georgetown or in Paramaribo. After consultation with the States of Surinam, he replied to Burnham that he agreed, but that this discussion should preferably be in a neutral place, e.g., in Geneva or Paris. Pengel did not receive a response to this reply: he had the impression that Burnham was dragging his feet.

M. continued by referring to the British reply of 18 March 1966 to our démarche in which the Surinam claim is rejected, and added that despite the written discussion with the Government of the UK in former years, the Kingdom is not legally bound by this. The question arose what could be done now, and whether Prime Minister Pengel had any ideas in this respect, as the Surinam point of view obviously carries a great deal of weight.

Mr. Pengel emphasised that the matter is very important for Surinam and that the States play an important role in this. Therefore he was keen to leave the discussion to the members of the States (Border Commission) for the time being.

Mr. Findlay said that the impression of the Surinam press was that it was the intention of the British Government to distance itself from this matter and drag it out up to 26 May 1966, the date in which British Guyana was to be granted independence. He wondered whether it was not possible to demand a discussion with the British Government, as it had complete responsibility for British Guyana up to that date. He was thinking in terms of a (further) memorandum to the Foreign Office in the short term. The speaker made a comparison with the border issue between Venezuela and British Guyana, which he saw as a success for Venezuela.

In this respect, M. remarked that in his view, it had not been a success for Venezuela at all, also in view of the very far-reaching demands on their part, and the fact that the matter had been put on the back boiler for the next four years. Therefore he warned against the idea that Surinam might form a front against British Guyana with Venezuela. In response to Findlay's remark that Venezuela would have a more powerful position against England, the Minister pointed out that the Netherlands is no less powerful, in connection with a number of problems for which England needs the help of the Netherlands.

Mr. Pengel said that if necessary, Surinam also had ways of putting pressure on British Guyana, in view of the fact that the Corantine River is in Surinam territory. If it is Burnham's intention to develop the economy of British Guyana, a good relationship with Surinam would be necessary for him. This could also strengthen Burnham's internal position.

Mr. Ooft commented that he agreed with the idea of direct discussions between Pengel and Burnham, but he wondered how this could be achieved, and whether it would be possible for the Netherlands to organise this before 26 May 1966.

M. said that he wished to try this immediately, and that the aim of this discussion was, after all, how to respond to the reply from London of 18 March. He imagined that London should inform Burnham that a Surinam delegation could be expected in the short term.

Mr. Ooft asked: "And if Burnham refuses or keeps dragging his feet?" M's response was that this would lead to a conflict situation between British Guyana and Surinam. Furthermore, he pointed out that according to the information from London, they agreed to the direct discussion between Pengel and Burnham, and therefore suggested that Prime Minister Pengel and he should go to London to promote this personally with the British Minister of Foreign Affairs, Stewart. He was prepared to send a telegram on this matter to Her Majesty's Ambassador in London that same afternoon,

clearly expressing the great disappointment, as well as irritation, of Surinam about the course of events.

Dr. Panday agreed to this suggestion. He considered that something spectacular would have to be done to draw general attention to this matter.

M. referred to the imminent elections in England, which could well have a delaying effect. But if the delegation agreed, he would like to ask whether the interview with Minister Stewart could take place in person on Wednesday 6 or Thursday 7 April. His preference was for 7 April, in connection with other obligations, but for this important matter he would be prepared to clear 6 April if necessary.

After considering some personal circumstances, Mr. Pengel agreed to the Minister's suggestion. The question arose whether the whole delegation should go to London.

M. said that in view of the spectacular results being demanded, this would be important, though that the meeting with Minister Stewart in person should involve only Prime Minister Pengel and himself. He asked whether the entire delegation agreed to this step. They all agreed. M. also said that the instructions to Dr. von Roijen should also state that the British Government should at least undertake to convince Burnham that it is not in his interests to drag out the matter.

M. also emphatically pointed that if Surinam wishes to achieve anything with British Guyana, it must not deviate from the equidistance principle for the delimitation of the continental shelf. As regards the triangle in the South, one of Surinam's powerful trump cards is that it owns the Corantine River, with which it can apply pressure in various ways if necessary. References could be made to this without resorting to threats during the discussion in London.

Mr. Ooft asked whether it would be possible to establish during the discussion in London whether the border dispute will continue to exist if it is not resolved before British Guyana is granted independence.

M. had the idea, obviously depending on the progress of the discussion in London, to send a declaration to all the countries in the world, stating that the border dispute continues to exist. He repeated that the instruction to London would be sent that same afternoon "most immediate", with a request for a reply from the British Government by Wednesday 30 March at the latest. If Minister Stewart were not able to receive him and Pengel, this should be sent personally via Prime Minister Wilson. If the desired discussions were not able to take place on 6 or 7 April as a result of the election results and Prime Minister Pengel and the members of the delegation had to return to their country, he would be prepared to go to London on his own.

Mr. Findlay proposed publishing the contents of the telegram immediately after sending it.

M. did not consider this completely acceptable, also for reasons of courtesy with regard to Her Majesty's Ambassador in London. However, there was no objection to sending a communiqué to the press that very afternoon, referring to the discussions that had just been held, stating that complete agreement had been reached on the procedure to be adopted, and that Prime Minister Pengel would therefore stay in the Netherlands longer. Finally, the Minister said that if the Surinam delegation would appreciate legal assistance from the Netherlands in the discussions with Burnham, he would be pleased to organise this, but that he would obviously leave this to the judgement on the part of Surinam.

Mr. Pengel asked one further question about the boundary between Surinam and French Guyana. The Surinam delegation was going to seek further information on this, and if necessary contact this Ministry. The necessary documents will be sent to the delegation.

The meeting ended at approximately 12.35.

23/66 *May*

F 3665/66

MEMORANDUM

Van: DWH Datum: 31 maart 1966

Aan: *J-4*

Onderwerp: Grens Suriname - BritsGuyana

c.c.:
DGPZ
JURA
DVE
DWH/CA

DWH 17/66 -
help me copie
as London
de toerusting
van de 2
litho
nooit, as-
besluit
as anders uit
kan lezen dat
Suriname
beschou-
men wordt!
J-4

Hieronder moge volgen een verslag van de bespreking op maandag 28 maart 1966, welke M had met Surinaamse functionarissen inzake de grens tussen Suriname en Brits-Guyana. Bij deze bespreking waren behalve M aanwezig: de Minister-President van Suriname, Pengel, de Gevolmachtigd Minister van Suriname alhier, Dr. Einaar, en de leden van de Surinaamse Grenscommissie, Sof, Panday, Soemita, Findlay en Ooft, daarenboven nog de Secretaris-Generaal van BZ, Baron van Boetzelaer en de Chef DWH, May.

Omstreeks 11.10 uur opende M de bijeenkomst met een woord van welkom en gaf vervolgens een uiteenzetting over de gang van zaken gedurende de laatste jaren, waarbij hij in herinnering bracht dat hij zich steeds op het standpunt had gesteld dat de Surinaamse claim altijd was blijven bestaan. M gaf voorts in chronologische volgorde weer hetgeen was geschied sedert de besprekingen in november 1965 met een aantal leden van de Surinaamse Grenscommissie, waarmee op afdoende wijze werd weerlegd het volgens persberichten door enkele der thans aanwezige Grenscommissie-leden geuite verwijt als zou door gebrek aan activiteit zijnerzijds deze kwestie in het slop zijn geraakt.

Dit was aanleiding voor de heer Findlay om op te merken, dat de weergave in de pers niet geheel juist was en dat slechts was bedoeld te zeggen dat door de veelzijdige bezigheden van de Minister - er is immers slechts één Minister van Buitenlandse Zaken - deze aan gelegenheid waarschijnlijk ietwat in de verdrukking zou zijn gekomen. Later werd door Dr Panday opgemerkt, dat de berichtgeving in de pers fout was en dat hij de Minister zeer erkentelijk was voor diens uiteenzetting.

De heer Pengel zei een brief te hebben ontvangen van President Burnham van Brits-Guyana, waarin deze voorstelde de grenskwestie met hem te bespreken buiten Nederland en Engeland om, hetzij in Georgetown, hetzij in Paramaribo. Na overleg met de Staten van Suriname werd aan Burnham geantwoord dat daarmee akkoord werd gegaan, doch liefst in een neutrale plaats, bv. Genève of Parijs. Op dit antwoord ontving Pengel geen reactie: hij kreeg de indruk dat Burnham de zaak traineerde.

M ging voort met te verwijzen naar het Britse antwoord d.d. 18 maart 1966 op onze démarche, waarin de Surinaamse claim wordt afgewezen en voegde daaraan nog toe, dat ondanks het schriftelijk overleg met de Regering

- van het V.K. -

MEMORANDUM

Van: Datum:
Aan: - 2 -
Onderwerp:

van het V.K. in vroegere jaren, het Koninkrijk daardoor juridisch niet is gebonden. De vraag rees wat thans zou kunnen worden gedaan en of Premier Pengel bepaalde ideeën terzake had, aangezien het Surinaamse standpunt uiteraard zeer zwaar weegt.

De heer Pengel benadrukte dat de zaak voor Suriname van grote importantie is en dat daarbij de Staten een belangrijke rol spelen. Hij wilde daarom gaarne, op dit moment, de discussie aan de Staten-(Grenscommissie)leden overlaten.

De heer Findlay zei dat de indruk van de Surinaamse pers was, dat het de intentie van de Britse Regering is zich van deze kwestie te distantieëren en haar te trainieren tot 26 mei 1966, de datum van verlening van onafhankelijkheid aan Brits-Guyana. Hij vroeg zich af of het niet mogelijk was de Britse Regering een bespreking af te dwingen, aangezien zij tot genoemde datum de algehele verantwoordelijkheid heeft over Brits-Guyana. Hij dacht aan een (nadere) nota op korte termijn aan het Foreign Office. Spreker trok een parallel met de grenskwestie tussen Venezuela en Brits-Guyana, die hij zag als een succes voor Venezuela.

M merkte ten aanzien hiervan op, dat het z.i. in het geheel geen succes was voor Venezuela, gezien ook de wel zeer ver gaande eisen van die zijde, en dat de zaak voor de eerst komende vier jaren aan de kapstok was gehangen. Hij waarschuwde daarom ook tegen de gedachte dat Suriname met Venezuela een front zou gaan vormen tegen Brits-Guyana. Naar aanleiding van de opmerking van Findlay dat Venezuela krachtiger zou staan tegenover Engeland, wees de Minister erop dat Nederland niet minder krachtig staat, in verband met een aantal problemen, waarbij Engeland de hulp van Nederland nodig heeft.

De heer Pengel zei dat Suriname zonnig ook pressie-middelen had tegen Brits-Guyana, gezien de omstandigheid dat de Corantijn Rivier Surinaams grondgebied is. Als het Burnhams bedoeling is de economie van Brits-Guyana op te bouwen, dan zal een goede verhouding met Suriname voor hem noodzakelijk zijn. Dit zou tevens de interne positie van Burnham kunnen versterken.

Mr. Ooft merkte op, dat hij akkoord ging met de gedachte rechtstreekse besprekingen tussen Pengel en Burnham, maar hij vroeg zich af hoe dit zou kunnen worden bewerkstelligd en of het voor Nederland mogelijk was dit vóór 26 mei 1966 voor elkaar te krijgen.

- M zei -

MEMORANDUM

Van: Datum:
Aan: - 3 -
Onderwerp:

M zei, dat hij dit reeds aanstonds wilde proberen en dat toch het deel van deze bespreking zal zijn: hoe te reageren op het antwoord van Londen van 18 maart jl. Hij stelde zich voor dat Londen aan Burnham moet melden dat een Surinaamse delegatie op korte termijn verwachtbaar is.

Mr. Ooft vroeg: "En als Burnham weigert, of doorgaat met traineren?" Daarop antwoordde M dat alsdan een conflict-situatie zou ontstaan tussen Brits-Guyana en Suriname. Hij wees er overigens op dat blijkens het bericht van Londen men daar instemt met de rechtstreekse bespreking tussen Pengel en Burnham en deed daarom de suggestie dat Premier Pengel en hij naar Londen zouden gaan om zulks persoonlijk te bevorderen bij de Britse Minister van Buitenlandse Zaken, Stewart. Hij was bereid nog diezelfde middag een telegram terzake aan Hr. Ms. Ambassadeur te Londen te doen uitgaan, waarin duidelijk tot uitdrukking zou worden gebracht de grote teleurstelling en ook de irritatie van Suriname over de gang van zaken.

Dr. Panday ging akkoord met deze suggestie. Hij meende dat iets spectaculairs moest worden gedaan om de algemene aandacht op deze zaak te vestigen.

M wees nog op de a.s. verkiezingen in Engeland, die wel eens verdragend zouden kunnen werken, maar als de delegatie akkoord ging zou hij willen vragen of het onderhoud met Minister Stewart persoonlijk, plaats zou kunnen vinden op woensdag 6 of donderdag 7 april a.s. Hij had voorkeur voor 7 april in verband met andere verplichtingen, maar zou eventueel bereid zijn zich voor deze belangrijke zaak op 6 april vrij te maken.

De heer Pengel ging, na overweging van enkele persoonlijke omstandigheden, akkoord met de suggestie van de Minister. De vraag rees of de gehele delegatie naar Londen zou moeten gaan.

M zei dat dit, gelet op het spectaculaire dat werd verlangd, van belang zou zijn, doch dat de ontvangst door Minister Stewart persoonlijk alléén Premier Pengel en hemzelf zou moeten betreffen. Hij vroeg of de gehele delegatie akkoord ging met deze stap. Allen gingen akkoord. M zei nog, dat in de instructie aan Dr. van Roijen mede tot uitdrukking zal worden gebracht, dat de Eritse Regering tenminste zal moeten toezeggen Burnham ervan te zullen overtuigen dat het niet in zijn belang is, de zaak te traineren.

M wees er nog met nadruk op dat, wil

- Suriname -

MEMORANDUM

Van:

Datum:

Aan:

- 4 -

Onderwerp:

Suriname iets bereiken bij Brits-Guyana, niet zal moeten worden afgeweken van het equidistance-beginsel bij de afbakening van het continentale plat. Wat de driehoek in het Zuiden betreft heeft Suriname als machtig wapen in handen het bezit van de Corantijn-rivier, waarmee op verschillende wijzen zo nodig druk zou kunnen worden uitgeoefend. Bij de bespreking in Londen zou zonder te dreigen, daarop kunnen worden gezinspeeld.

Mr. Ooft vroeg of bij de bespreking in Londen zou kunnen worden vastgesteld dat het grensgeschil blijft bestaan, indien het niet is opgelost vóór de verlening van de onafhankelijkheid aan Brits-Guyana.

M had de gedachte, afhankelijk uiteraard van het verloop van de bespreking in Londen, aan alle landen ter wereld een verklaring te zenden, inhoudende dat het grensgeschil is blijven bestaan. Hij herhaalde dat de instructie aan Londen nog diezelfde middag "most immediate" zou worden gezonden, met verzoek om uiterlijk woensdag 30 maart antwoord te ontvangen van de Britse Regering. Indien Minister Stewart onverhoopt Pengel en hem niet zou kunnen ontvangen, dan zou zulks door Prime Minister Wilson persoonlijk moeten gebeuren. Indien tengevolge van de verkiezings-uitslagen de gewenste bespreking op 6 of 7 april niet zou kunnen plaats vinden en Premier Pengel en de delegatie-leden naar hun land zouden moeten terugkeren, dan is hij bereid alleen naar Londen te gaan.

De heer Findlay stelde voor om na de verzending van het telegram, daaraan dadelijk publiciteit te geven.

M achtte dit ook uit courtoisie tegenover Hr.Ms. Ambassadeur te Londen minder juist. Er bestond echter geen bezwaar om nog diezelfde middag een communiqué aan de pers te doen uitgaan, waarin melding werd gemaakt van de zojuist gehouden besprekingen, dat er volkomen overeenstemming was bereikt over de te volgen procedure en dat daarom Premier Pengel langer in Nederland zal blijven. Tenslotte zei de Minister dat, indien de Surinaamse delegatie prijs zou stellen op juridische bijstand van Nederlandse zijde bij de besprekingen met Burnham, hij gaarne bereid is daarvoor te zorgen, maar dat hij dit vanzelfsprekend zal overlaten aan de beoordeling van Surinaamse zijde.

De heer Pengel stelde nog een vraag over de grens tussen Suriname en Frans-Guyana. Daarover zou de Surinaamse delegatie zich nog beraderen en zonedig contact opnemen met dit Ministerie. De nodige stukken zullen aan de delegatie worden toegezonden.

De bijeenkomst werd beëindigd
omstreeks 12.35 uur.

(SDOCS151/152)

MEMORANDUM

From: Legal Affairs

To: Minister, through Director-General Political Affairs and Secretary-General

Date: 27 June 1966

Subject: Delimitation of the Continental Shelf

The report from London (ref. no. red 6713) revealed that during its discussions with the delegation of Guyana regarding the delimitation of the CS between the two countries, the Surinam delegation in London adopted the point of view that this delimitation should not follow the equidistance line, but should follow a different course, on the grounds of "special circumstances" (in the sense of Art. 6 of the Geneva Convention on the CS).

This is not a surprise to us, to the extent that we were already aware that Surinam wishes to claim a larger part of the CS than that country is entitled to, according to the equidistance principle.

During the discussion which took place on 2 June under your chairmanship, I already indicated that there was admittedly no objection to Surinam attempting to agree with Guyana that Surinam should acquire a larger part of the CS, but that a delegation of the Kingdom cannot adopt the legal view that there are any "special circumstances" in the sense of the Geneva Convention.

I would emphatically like to reiterate this view.

As you know, there is a dispute between the Netherlands and Germany about the delimitation of the CS, in which the Netherlands upholds the equidistance principle and Germany claims a larger part of the CS, inter alia, by appealing to "special circumstances". It appears that this dispute will be submitted to the International Court of Justice in the near future.

If it were to become apparent that the same Kingdom has adopted a different legal position in another part of the world from that which it adopts in the Netherlands, the chance of winning this case becomes extremely unlikely.

This is a typical case in which the interests of the different parts of the Kingdom do not coincide, and the Kingdom must nevertheless adopt one position. After all, it is not possible to construct a legal position in this case which would work to the advantage of Surinam, but not to the advantage of Germany, and therefore to the disadvantage of the Netherlands.

After all, to put it briefly, even if the “special circumstances” on the coast of Surinam-Guyana were different circumstances from those on the coast of the Netherlands-Germany, they are certainly geographical circumstances in both cases, and our only hope of winning the case with Germany lies in the view that (except for the case of islands of one state just off the coast of the neighbouring state, which is not relevant here) geographical factors do not justify a deviation from the equidistance line in law.

(I will leave aside the fact that the only “special circumstance” put forward by Surinam is the line of the boundary in the Corantine, a circumstance which also applies with regard to the Eems, in Germany’s opinion! Surinam cannot even appeal to the circumstance, as can Germany, that the configuration of the coast makes the equidistance line “disadvantageous”. If even the Surinam circumstance justified a deviation from the equidistance line, how much more would the German circumstance!)

Therefore it appears to me that the Government of the Kingdom should expressly instruct the Surinam delegation never to appeal to the view that the delimitation of the Surinam CS should deviate from the equidistance line in law. (Obviously the Surinam delegation may propose to Guyana that they agree to deviate from the equidistance line with regard to the delimitation of the CS, to the advantage of Surinam – e.g., as part of an overall compromise with regard to the boundary between the two territories.)

I would also like to note that the Dutch Council of Ministers decided at the time to present the Dutch-German dispute to the International Court of Justice, inter alia, on the grounds that – in popular terms – there was at least a 50% chance that the International Court of Justice would accept the Dutch position with regard to the equidistance line. However, if Surinam continues to adopt a legal position vis-à-vis third states which deviates from the equidistance principle, this will be fatal for the Dutch position before the Court.

However, it is practically no longer possible to go back on the decision on submitting the dispute with Germany to the Court, as the negotiations conducted with Denmark and Germany on this matter have now progressed so far that an agreement will probably be concluded in July.

MEMORANDUM

Van: JURA S P O E D datum: 27 juni 1966. Nr. 37/66
Aan: M via DGP% en S 27 c.c. T
Onderwerp: Continentaal Plat-afbakening 6 S
DWH
DEU

*Int. Was
het telen
de afspraak
dat. hiitli
Rees jurist
25 15 2. ar.
Was
Was
kies van de
Vz de Am Gas-
sah. Is ik
het Chy
deur in fe-
aan d. ind.
De pauf
2
deindelijke
aan
hoe
bevat
het in de
bevat
te laten
op u. cury!*

Blijkens bericht uit Londen (ref. nr. rood 6713) heeft de Surinaamse delegatie te Londen in haar besprekingen met de delegatie van Gyana terzake van de afbakening van het CP tussen de beide landen het standpunt ingenomen dat deze afbakening niet volgens de equidistantie lijn doch op grond van "bijzondere omstandigheden" (in de zin van art. 6 der Geneefse Conventie inzake het CP) anders zou moeten lopen.

Dit is in zoverre geen verrassing voor ons, dat ons reeds bekend was dat Suriname een groter deel van het CP wenst dan dit land volgens het equidistantie-beginsel toekomt.

Tijdens de bespreking welke op 2 juni jl. onder Uw leiding plaats vond mocht ik er reeds op wijzen, dat er weliswaar geen bezwaar tegen bestond dat Suriname zou trachten met Gyana overeen te komen dat Suriname een groter deel van het CP verkrijgt, doch dat een Koninkrijksdelegatie niet het rechtsstandpunt kan innemen, dat hier van "bijzondere omstandigheden" in de zin van de Geneefse Conventie sprake is.

Ik moge deze opmerking nogmaals met de meeste nadruk herhalen.

Zoals U bekend is bestaat tussen Nederland en Duitsland een geschil over de afbakening van het CP waarbij Nederland aan het equidistantie-beginsel vasthoudt en Duitsland, onder meer met een beroep op "bijzondere omstandigheden", een groter deel van het CP opeist. Dit geschil zal, naar het zich laat aanzien, binnenkort aan het Internationaal Gerechtshof worden voorgelegd.

Wanneer dan zou blijken, dat hetzelfde Koninkrijk in een ander deel van de wereld een ander rechtsstandpunt heeft ingenomen dan in Nederland wordt de kans op het winnen van dit proces wel uiterst gering.

Dit is een typisch geval waarin de belangen van de delen van het Koninkrijk niet parallel lopen, en het Koninkrijk niet-temin één standpunt moet innemen. Het is namelijk niet mogelijk om in deze zaak een rechtsstandpunt te construeren dat wel ten voordele van Suriname doch niet ten voordele van Duitsland, en dus ten nadele van Nederland, zou werken.

Immers, kort gezegd, ook al zouden de "bijzondere omstandigheden" aan de kust van Suriname-Gyana, andere omstandigheden zijn dan die aan de kust van Nederland-Duitsland, het zijn in ieder geval in beide gevallen geografische omstandigheden, en onze enige hoop op het winnen van het proces met Duitsland is gelegen in de stelling, dat rechtens (behoudens het hier niet terzake doende geval van eilanden van de ene staat vlak voor de kust van de tegenoverliggende staat) geografische factoren

28/6

MEMORANDUM

Van: JURA

datum: 27 juni 1966.

Aan: M via DGPZ en S

Onderwerp: 37/66

- 2 -

geen afwijking van de equidistantielijn rechtvaardigen.

(Ik laat nu maar daar, dat Suriname als enige "bijzonder omstandigheid" aanvoert het grens-verloop in de Corantijn, een omstandigheid die zich naar Duitsland's visie ook in de Eems voordoet! Suriname kan zich niet eens, zoals Duitsland, beroepen op de omstandigheid, dat de configuratie van de kust de equidistantielijn "onvoordelig" maakt. Indien reeds de Surinaamse omstandigheid afwijking van de equidistantielijn zou rechtvaardigen hoeveel te meer dan de Duitse omstandigheid!)

Het wil mij derhalve voorkomen dat de Regering van het Koninkrijk uitdrukkelijke instructie aan de Surinaamse delegatie zou moeten geven om zich nimmer te beroepen op een stelling, dat rechtens de afbakening van het Surinaamse CP zou afwijken van de equidistantielijn, (de Surinaamse delegatie mag uiteraard wel aan Guyana voorstellen om - bijv. als onderdeel van een overall-compromis inzake de grens tussen de beide gebieden - bij overeenkomst ten opzichte van de afbakening van het CP ten voordele van Suriname van de equidistantielijn af te wijken).

Ik teken hierbij nog aan, dat de Nederlandse Ministerraad destijds tot het voorleggen van het Ned.- Duitse geschil aan het Internationaal Gerechtshof heeft besloten onder meer op de grondslag dat er - populair uitgedrukt - tenminste 50% kans bestaat dat het Internationaal Gerechtshof de Nederlands stelling inzake de equidistantielijn zal aanvaarden. Wanneer echter Suriname voortgaat met het tegenover derde Staten innemen van een rechtsstandpunt dat afwijkt van het equidistantie-beginsel, is dat voor de Nederlandse positie voor het Hof fataal.

Het is echter praktisch niet meer mogelijk, op de beslissing tot voorlegging van het geschil met Duitsland aan het Hof terug te komen aangezien de terzake met Denemarken en Duitsland gevoerde onderhandelingen thans over gevorderd zijn dat vermoedelijk in de maand juli een overeenkomst zal worden geparafeerd.

(SDOCS154/155)

MEMORANDUM

From: Legal Affairs

To: Director Western Hemisphere

Date: 18 October 1966

Subject: Draft memoranda to Georgetown and Paris regarding border issues

It may be assumed that the enclosed draft memoranda (which I received privately from Dr. van Santen from Paramaribo, with the message that they had been approved by Mr. Pengel), will soon be sent to this Ministry by the Government of Surinam with the request to send them on to the right destination.

Although I have an understanding of the difficulties confronting Dr. van Santen regarding the cooperation related to drafting these texts, and – knowing the wishes of Surinam with regard to the delimitation of the continental shelf – I appreciate the way in which an attempt has been made to avoid expressly qualifying the fulfilment of these wishes as being prescribed by the rules of international law, and I still consider that submitting these two memorandums in their current form could result in a serious weakening of the Kingdom's position in the proceedings against Germany to be instituted before the International Court of Justice.

After all, it is not possible to count on the contents of these memoranda remaining secret. Therefore it is necessary to count on the fact that Germany will submit these memoranda in the case as proof that the Kingdom clearly considers that the line of the delimitation of the CS is not the equidistance line when there are “special circumstances”. The difference between the memorandum to Paris – in which the equidistance line is proposed – and the memorandum to Georgetown, which proposes another line – supports this view.

If it is then also noted that the Kingdom clearly considers that the delimitation line of the CS should be “the prolongation of the line indicated as the boundary for the territorial sea”, if the latter boundary line is itself not an equidistance line, there must be doubts about the seriousness with which the Kingdom defends the equidistance principle.

If, finally, the fact is pointed out that the special line in the territorial sea is exclusively based on the alleged circumstance that the channel to the Corantine must fall “under the sovereignty of the Kingdom”, this completely undermines the Dutch position in the dispute with Germany. After all, the only connection between the channel and the

CS is that no drilling rigs may be placed where these could impede the use of “recognised sea-laws”.

Obviously we do not yet know which arguments the Republic of Germany will present in the case. However, it can be expected that it will also appeal to the traditional German position that the boundary at the Eems-Dollard runs along the western bank, and that an appeal will also be made to the fact that the sea to the north of the Wadden Islands is described on some old maps as “German Sea”. Furthermore, it will probably be submitted that the concave coastline of the German coast between the Netherlands and Denmark is a more important factor than the mere course of a channel.

Our only hope lies in an absolute commitment to the equidistance line, rejecting all factors based on historical, navigational or “fairness” arguments.

Under these circumstances, the three last sentences of the draft memorandum to Georgetown can therefore not be maintained in this form.

They will have to be clearly edited as a proposal, with reference to the provisions of the Geneva Conventions, which make the establishment of the boundary in the territorial sea and on the CS primarily a case of agreement between the states concerned. The proposal can be justified by the channel (as regards the territorial sea) and by the simplification which is achieved by drawing one straight line from the boundary point on the coast (as regards the CS).

MEMORANDUM

Van: JURA

Datum: 18 oktober 1966. Nr. 67/66

Aan: DWH

c.c. DEU
DGPZ
S

Onderwerp: Ontwerp-nota's aan Georgetown en Parijs
met betrekking tot de grenskwesties.

./..

Bijgaande ontwerp-nota's (die ik ondershands van Dr. van Santen uit Paramaribo ontving met de mededeling dat zij door de heer Pengel waren goedgekeurd) zullen, naar mag worden aangenomen, binnenkort aan dit Ministerie worden toegezonden door de Regering van Suriname met verzoek om ze te bestemder plaats te doen overhandigen.

Hoewel ik begrip heb voor de moeilijkheden, waarmede Dr. van Santen bij de medewerking aan de opstelling van deze teksten was geconfronteerd, en - de wensen van Suriname omtrent de afbakening van het continentaal plat kennende - waardering heb voor de wijze waarop nog getracht is te vermijden, de vervulling van die wensen uitdrukkelijk als door de regels van volkenrecht voorgeschreven te kwalificeren, meen ik toch dat een indiening van beide nota's in de huidige vorm een ernstige verzwakking van de positie van het Koninkrijk in het voor het Internationaal Gerechtshof aanhangig te maken geding tegen Duitsland zou kunnen bewerkstelligen.

Er mag immers niet op gerekend worden, dat de inhoud van deze nota's geheim blijft. Men moet er dus op rekenen dat Duitsland ten processe deze nota's aanvoert als bewijs dat het Koninkrijk klaarblijkelijk van mening is dat de afbakeningslijn van het CP niet de equidistantielijn is, wanneer er "bijzondere omstandigheden" aanwezig zijn. Het verschil tussen de nota aan Parijs - waarin de equidistantielijn wordt voorgesteld - en de nota aan Georgetown - waarin een andere lijn wordt voorgesteld - ondersteunt deze stelling.

Wanneer dan ook nog wordt opgemerkt dat het Koninkrijk klaarblijkelijk van mening is dat de afbakeningslijn CP "in het verlengde van de voor de territoriale zee als grens aangeduide lijn" moet leggen, indien laatstgenoemde grenslijn zelf niet een equidistantielijn is, dan moet wel twijfel rijzen aan de ernst waarmede het Koninkrijk het equidistantiebeginsel verdedigt.

En indien dan tenslotte nog wordt gewezen op het feit, dat de bijzondere lijn in de territoriale zee uitsluitend gebaseerd wordt op de beweerde omstandigheid dat de vaargeul naar de Cobantijn "onder de souvereiniteit van het Koninkrijk" moet vallen, dan is de Nederlandse stelling in het geschil met Duitsland helemaal ondergraven. Immers het enige verband tussen vaargeul en CP is, dat geen boortorens e.d. mogen worden opgericht waar deze het gebruik van "recognized sea-laws" zouden kunnen belemmeren.

Wij weten uiteraard nog niet, welke argumenten de Bondsrepubliek in het proces naar voren zal brengen. Te verwachten

MEMORANDUM

Van: JURA

Datum 18 oktober 1966

Aan: DWE

Onderwerp: 67/66

- 2 -

valt echter, dat mede een beroep zal worden gedaan op de al-oude Duitse stelling, dat de grens bij de Eems-Dollard loopt langs de westelijke oever, en dat ook een beroep zal worden gedaan op het feit dat de zee ten noorden van de Wadden-eilanden op sommige oude kaarten als "Duitse zee" staat beschreven. Voorts zal stellig worden geponoerd dat de concave kustlijn van de Duitse kust tussen Nederland en Denemarken een belangrijker factor is dan het enkele verloop van een vaargeul.

Onze enige hoop ligt in het volstrekt vasthouden aan de equidistantielijn met verwerping van alle op historie, scheepvaart of "billijkheid" gefundeerde factoren.

Onder deze omstandigheden kan ^{men} dan ook de drie laatste zinnen van de concept-nota aan Georgetown niet gehandhaafd bli-ven in deze vorm.

Zij zullen duidelijk geredigeerd moeten worden als voorstel onder verwijzing naar de bepalingen van de Geneefse Con-venties die vaststelling van de grens in de territoriale zee en op het CP primair een zaak van overeenkomst tussen de be-trokken staten maken. Het voorstel kan gemotiveerd worden met de vaargeul (voor wat betreft de territoriale zee) en met de vereenvoudiging die wordt aangebracht door één rechte lijn te trekken vanaf het grenspunt op de kust. (voor wat betreft het CP)

SDOCS155